

בשנה שעברה התארח בפסטיבל

כרמיאל יוכן שמידט (Jochen

Schmidt), אחד ממבקרי המחול

החשובים ביותר בגרמניה, הכותב

ב"Frankfurter Allgemeine

Zeitung". השנה, לקראת הפסטיבל,

הוא פירסם את רשמיו על פני עמוד

שלם במוסף השבועי של העיתון

◀ הוא מתאר את המיוחד שבכרמיאל, העיר והפסטיבל, ואת המפגש בין המחול העממי והאמנותי. מעניין ומאלף לקרוא איך נראים בעיניו המופעים של להקות המחול הישראלי העממי המועלה אל הבימה. להלן קטעים אחדים ממאמרו של שמידט:

"הלהקות [העממיות] הישראליות, אם הן אינן מבוססות על מסורות מזרחיות ואינן מעלות את פולקלור ארצות המוצא של העדה, הותירו רושם אחיד למדי, של מחול המבטא הוויה של החיים בישראל", והכותב מנסה להשוות בין המחול האירופי, ש"קפא בסוף המאה ה-19 והפך לחנוט ולמוצג מוזיאוני", למחול המסורתי במזרח אסיה. על המחול העממי בישראל לעומת האירופי הוא אומר: "לא היו ברשותו תבניות מסורתיות (אלא אם מדובר בתבניות של עדות המזרח, שאולי אינן מדברות אל לב יתר האוכלוסיה) ולכן גם לא ידע מסגרות ומגבלות. המחול העממי הישראלי הוא פרי המצאותיהם של כוריאוגרפים. הם מצאו את עצמם בתחום פרוץ לחלוטין, שלא הכתיב להם דבר והוא שהעניק להם אפשרויות וקבע להם מגבלות. ממצב דברים זה הפיק המחול הישראלי העממי הרבה מבחינת הכמות בלבד".

שמידט גם שואל איך זה שהמחול העממי בארץ מקיף מאות ואלפי רוקדים שעה שבאירופה הוא נעלם כמעט לחלוטין, למרות ש"בכל הלהקות כמעט נראות ממש אותן תנועות פשוטות. הלהקה מחולקת על פי רוב לקבוצת בנים ולקבוצת בנות, המקפצות מרקע הבימה לקדמתה, בזרועות מורמות במחווה פאתטית. הרקדנים מסתובבים, ידיהם על המתננים, ומניפים זרועות כלפי מעלה בשעת הקפיצות, הנראות יותר כניסיון בלתי מוצלח של שפאגאט מאשר grand jete. בקפיצה סיבובית הם משתדלים להדק את השוקיים אל הישבן, וברגע שיא מרימים הבחורים את הבנות כשהם מחזיקים אותן מתחת לבית השחי. אפילו התלבשות מעוצבות בצורה כמעט אחידה. הגזרה זהה ולכל היותר גוויי האריג או הקישוטים משתנים [מריקוד לריקוד]. כמעט כל הנשים לובשות שמלות בהירות, אסופות מתחת לחזה ומדגישות אותו, וכל הבחורים לבושים מכנסיים הדוקים ואפודות צבעוניות מעל חולצות רחבות".

"ריקודים ברחובות" - ההרדנות לקראת הפסטיבל